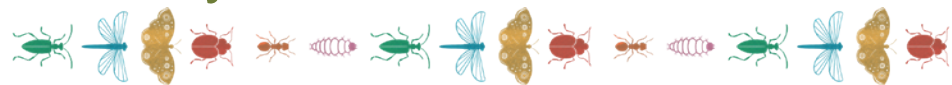

Jak jel Jiřík k tetě Marušce

Maminka připravila Jiříkovi věci do jeho batohu. Přes školní rok v něm nosil učení a teď v něm měl věci na cestu. Ale Jiřík se vůbec netvářil nadšeně.

Táta se ho zeptal, jestli tam má zabalené všechny saky paky. Jenže Jiřík nevěděl, co jsou saky, ani paky, tak jen zavrčel, že zůstane v posteli a nikdo ho z pokoje nedostane.

„Jiříku, saky paky se myslí, jestli máš zabalené všechno. Ještě si doběhni pro kartáček na zuby a mělo by to už být opravdu vše,“ řekla maminka.

„Mami, ale vážně, proč tam musím jet?“ naléhal Jiřík.

„Jiříku, potřebuješ trochu sluníčka a čerstvého vzduchu. Vždyť ty se už ani neusmíváš. Věř mi, že se ti tam bude líbit.“

Ale stalo se to, co asi všichni předpokládali. Když vystoupili u tety Marušky z auta, Jiřík vzdorovitě překřížil ruce přes sebe a vyštěkl: „Tady je to strašný!“

„Ale nepovídej,“ zasmála se teta.

„Mami, já tady vážně nezůstanu,“ znovu se durdil Jiřík.

„Ještě si to tady spolu užijeme,“ dodala teta. „Ať se stane cokoliv, Jiřík se domů vrátí jako vyměněný. A myslím to, Alenko, jen v dobrém,“ uklidňovala ji. Zato Jiřík se ulekl, co tím teta myslela. Snad to není nějaká čarodějnice! Oči jí jiskřily, prý z radosti, ale kdo ví, jak je to doopravdy! Její vlasy byly černé, rozčepýřené a v náruči držela kočku. Taky černou! Navíc její chalupa vypadala jak ze starých knížek.

Auto odjelo a Jiřík si vztekle sedl na lavici před domem. A že se nikam nehne. A taky má hlad. A chce domů.

